

1 Jēzus kāpa laivā, pārcēlās un nāca Savā pilsētā.

2 Un redzi, pie Viņa atnesa triekas ķertu cilvēku, tas gulēja gultā.

Kad Jēzus viņu ticību redzēja, Viņš sacīja uz triekas ķerto:

"Nemies drošu prātu, dēls, tavi grēki tev piedoti."

3 Un redzi, daži no rakstu mācītājiem sacīja pie sevis: "Šis zaimo Dievu."

4 Un Jēzus, viņu domas redzēdams, sacīja: "Kāpēc jūs domājat ļaunu savās sirdīs?

5 Kas ir vieglāk - vai sacīt: tev tavi grēki piedoti, - vai sacīt: celies un staigā?

6 Bet lai jūs zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes grēkus piedot."

Viņš saka uz triekas ķerto: "Celies, ņem savu gultu un ej uz mājām."

7 Un tas cēlās un gāja uz mājām.

8 Bet, kad ļaudis to redzēja, tie brīnījās un slavēja Dievu, kas tādu varu devis

cilvēkiem.

Mat. 9:1–8

Mīļā draudze!

Vienai amerikāņu rokdziedātājai ir dziesma, kas sākas ar vārdiem: "Jēzus nomira par kāda cilvēka grēkiem, bet ne par manējiem." Tik tiešām, jautājums ir pamatots – kā tas vispār ir iespējams, piedot otram grēkus, ar kuriem tam, kas piedod, nav bijis nekāda sakara? Labi, es saprotu, ja man kāds ir pāri darījis, tad es viņam vai viņai varu piedot. Tā ir mana izvēle. Tomēr tāda vispārīga grēku piedošana liekas diezgan apšaubāma lieta.

Arī rakstu mācītāji, kas novēroja Jēzu, kad Viņš pasludināja slimajam viņa grēku piedošānu, nojauta, ka šeit tiek pārkāpta robeža, un sacīja: "**Šis zaimo Dievu.**" Tie saprata, ka tas nav neviena cilvēka spēkos – tā vienkārši piedot visus grēkus. To var tikai un vienīgi pats Dievs. Rakstu mācītāji uzskatīja, ka vienīgais veids, kā saņemt piedošānu par saviem neapzinātajiem grēkiem, ir iet uz templi, upurēt savu dāvanu Dievam un caur priesteriem saņemt piedošānu.

Ja paskatāmies tuvāk, mēs redzam, ka Jēzus šeit nesaka, ka Viņš ir tas, kas piedod. Viņš saka: "**Tavi grēki tev piedoti.**" Dievs ir tas, kas to ir darījis. Kā jau visos laikos, arī šeit iet runa par to, kam ir tiesības sludināt Dieva vārdā grēku piedošānu. Te pēc būtības ir runa par to, kam pieder vara pār cilvēku dvēselēm.

Nav vairs tālu līdz Reformācijas svētkiem, kad atcerēsimies tos notikumus, ka Mārtiņš Luters publiski iebilda pret Romas katoļu baznīcas praksi, pārdot grēku atlaides pret attiecīgu ziedojumu. 16. gadsimtā tas bija viens no vislielākajiem ienākuma avotiem katoļu baznīcai. Tās vadība bija ieinteresēta uzturēt šo sistēmu, neraugoties uz to, ka tas bija klajā pretrunā ar Jaunās Derības labo vēsti par Dieva žēlastību.

Jēzus laikos savukārt pastāvēja ļoti daudz noteikumu, kas ierobežoja brīvu pieeju pie Dieva. Tā sauktajiem "*vienkāršajiem ļaudīm*" praktiski bija neiespējami ievērot visus bauslības likumus saistībā ar šķīstīšanos. Tāpēc daudziem no viņiem pieeja templim bija liegta. Piemēram, par slimībām valdīja uzskats, ka tās ir saistītas ar paša slimnieka grēkiem. Varēja gadīties, ka tuvi cilvēki novērsās un slimnieks palika viens.

Šodienas stāstā mēs redzam, ka insulta slimnieks nebija viens. Marka evaņģēlijā ir teikts, ka viņam bija četri draugi, kas slimnieku uz nestuvēm nolaida no jumta tieši tur, kur Jēzus stāvēja un mācīja. Redzēdams viņu ticību Jēzus sāka rīkoties.

Es domāju, ka draudzei, tai skaitā Diakonijai, ir jābūt tādai vietai, kur var nākt jebkurš cilvēks. Vienam otram, it īpaši augstākajās aprindās, šāda attieksme nepatīk. Labāk būtu,

ja nevajadzētu ieraudzīt mūsu dzīves pabērnus. Nav cilvēku, nav problēmu, vai ne tā? Cilvēkus ratiņkrēslā es varu tik viegli nepamanīt, jo viņi daudzos gadījumos bez palīdzības no ārpuses netiek ārā no dzīvokļiem. Bezpajumtnieki, kas guļ uz diakonijas trepēm, man arī "krīt uz nerviem" un es esmu kādu no turienes padzinis, bet vai tas bija Jēzus garā, es šaubos. Tiklīdz saskaramies ar dzīvu cilvēku, mēs tiekam konfrontēti ar savām bailēm, ar savu nevēlēšanos palīdzēt.

Ko dara Jēzus? Viņš, visiem par pārsteigumu, publiskā vietā, ārpus tempļa, pasludina slimā cilvēka grēku piedošanu, bez nekādas iepriekšējas grēku nožēlas un lūguma pēc piedošanas.

Šeit notiek divas lietas:

Pirmā – Jēzus apliecina, ka slimnieka draugi rīkojās pareizi, viņam palīdzot. Viņa slimība nav saistīta ar viņa grēkiem. Viņš ir tāds pats Dieva bērns kā visi pārējie. Arī šodien daudziem slimniekiem un viņu piederīgajiem rodas jautājumi, kāpēc tas tā notiek, vai slimība nevar būt Dieva sods par viņu pārkāpumiem. Līdzīgi arī daudzi dziednieki un psihologi apgalvo, ka katra slimība ir saistīta ar mūsu pagātnes domām, jūtām un darbiem. Atliek tikai sevi noskaņot uz "pareizā vilņa", un viss nostāsies savās vietās. Protams, ir situācijas, kurās mēs paši esam vainīgi pie sava likteņa un ir labi, ja ieskatāmies sevī un meklējam iemeslu, kāpēc ar mani tā notika. Tomēr tādu uzskatu vispārināt uz visām situācijām ir pārāk vienkārši un neatbilst patiesībai. Skaidri jāapzinās, ka arī mūsdienās ir spēki, kas ir ieinteresēti, lai cilvēki justos vainīgi, lai tie pirktu viņu grāmatas, zāles un receptes. Jēzus, savukārt, saka, "*draugs, tavas attiecības ar Dievu ir kārtībā, nebaudies*". Šeit grēku piedošana nozīmē atbrīvošanu no aizspriedumu varas, no zīmoga, ko uzliek apkārtēja vide, lai kontrolētu un izmantotu tos, kuri nonākuši grūtībās.

Otrā lieta – Jēzus nesaka, ka slimajam nav bijuši nekādi grēki. Nē, viņš ir grēkojis, arī viņam ir vajadzīga grēku piedošana. Jēzus viņu uztver ne kā upuri, kas kā nabadziņš nonācis neapskaužamā situācijā, bet kā pieaugušu cilvēku, kas nes atbildību par savu dzīvi un ir kļūdījies. Pārāk liela žēlošana ātri vien var novest pie jaunām atkarībām. Slimnieks iemācās, ka viņš ne par ko nav atbildīgs, un tā vienkārši dzīvo pēc savām iegribām, neskatoties uz savu tuvinieku vajadzībām. Bet viņa tuvinieki kļūst par līdzatkarīgiem, kas nespēj novilkt robežas un ir pakļauti sava aprūpējamā garastāvokļiem.

Rakstu mācītājiem Jēzus vārdi nepatīk. Tie šeit neaizstāv tik ļoti Dievu, kā sevi, savu varu, kas ir paslēpta zem kontroles par to, ko Dieva vārdā drīkst vai nedrīkst. Tie redz, ka Jēzus apdraud pastāvošo iekārtu, un galu galā tas bija viens no iemesliem, kāpēc Jēzu apcietināja un sita krustā.

Jēzus, redzēdams rakstu mācītāju reakciju, mēģina viņus pārliecināt. "**Kāpēc jūs domājat jaunu savās sirdīs?**" Tas, ka Viņš uzskata slimo par cienīgu saņemt Dieva žēlastību, nenozīmē, ka Jēzus ir nostājies pret tiem, kas šo sistēmu ir veidojuši un aizstāvējuši. Arī viņi ir aicināti piedalīties svētkos. Līdzīgi kā *pazudušā dēla* vecākajais brālis viņi nespēj mainīt savas sirdis, paplašināt savas sirds robežas. Kad Jēzus dziedina slimo, tad tā ir liecība tiem, ka Viņam ir no Dieva dota patiesa vara, lai piedotu grēkus. Izrādot žēlastību, var notikt lieli brīnumi. Jēzus spēja dziedināt triekas ķerto, bet tas nepalīdzēja, lai viņa pretinieki spētu saskatīt, ka Dieva žēlastība ir lielāka nekā viņu personīgās intereses un ambīcijas.

Var tikai jautāt, kam šodien ir jānotiek, lai mēs viens pret otru izturētos kā pret Dieva bērniem, kam Dievs tā vienkārši uzdāvina Savu mīlestību? Āmen!